

Meie Mats.

N^o

30.

Jôudke, jôudke jôulukesed,
Püüdke, püüdke pühakesed,
Et saaks lapsed saia süüa,
Oma käega ossi wôtta,
Mehed „Matsi“ lugeda!

Rahwalaul.

Hobusewargate jõuluõhtu.

Pühad polnudgi veel läes — oli alles jõulureede õhtu, — kõik inimesed walmistasiwad kibedasti jõulude wastu: tehti õlut ja worsti, käidi saunas, koristati tubasid jne.; lopsed käisiwad wahete wahel õues lumehange otsas waatamas, kas ju jõulufid eemalt ei näe walge hobusega tulema; Künkaotsa kõrtsi tagatuas aga peeti juba täesti pühafid, seda tunnistasiwad wähemalt sealt tuast kostwad hääded: „Kui on pühad, siis olagu dieet!“ Ja selle tõendusjeks, et tõesti pühad „dieeti“ on, telliti jälle õlut.

„Pühade pidajad“ oliwad kõrtsimehe armsad sõbrad (kõrtsimehele on igauks armas sõber, kes tema juures hästi palju joo): Lamba Saks, Näpitsa Mihtel, Salasoo Jaan ja Ühelsajõrmega Jürta — kõik tuitawad wargapoisid. Saks ja Jürta oliwad enne pühi Paide laadal käinud, seal hea hobuse „leidnud,“ asi oli õnnels käinud ning seda liitu nüüd tehtigi. Kuda siis wend wõib wenda unustada.

Mõlemil Paides käijal oli tublisti raha ja sellepärast wõisiwad nad rõemsa meelega pühi wastu wõtta. Mihtlil ja Jaanil küll täna raha ei olnud, aga kui neil wohest teda oli, ega nad ometi wendi keelekastest ilma jätnud.

Jaan oli wa' lustikas pois. Ta jõi ja lõi laulu:

„Minu aga nimi Timahwei,
Seda teab polestei,
Enese ma purju jöin,
Matši raha üle löin.“

„Noh, ole mul raha ülesõjat!“ pillas Saks. „Kui just hobune juhtub ripakile olema, siis eht wõtab laaja, aga rahakotti taskust wälja tirida — selle jaoks on sinu sõrmed liig lühikesed.“

Jaan sai pahajeks, et tema osawuse juures juleti kahelda.

„Kas teie ülfinda mehed tahate olla!“ pahandas ta. „Mihtel, kas sa ei mäleta, kui meie minewal aastal Natwere laadalt tulime ja siis . . .“

„Mihtliga on teine asi,“ lõneles Jürta wahela. „Temal on näpud, ega teda muidu „Näpitsaks“ kutsuta, aga sina, kött . . .“ Jürta lõi põlgawalt käega. Ta ei tõhtnud ilmaaegu seletama halata, et Jaan kõige pealt sellega tegew oli, et ta wargaid oma juures korteris pidas ja warastatud kraami aitas kõrwale toimetada. Tegelikult warguse jaoks oli Jaanil julgust ja osawust wähe.

Jaani pahameel kaswis. Wõi teda taheti teistest alamaks pidada!

„Mina wõin sedasama, mis teisedgi,“ karjus ta, läti wastu lauda pörutades.

„Kui wõid, siis muretse omale pühadeks raha,“ tähendas Saks külmawereliselt. „Pühad läes, aga ise paljas kui kirikurott.“

See etteheide mõjus ta Mihtlisse.

„Arge kraakuge ühti,“ ütles ta uhkelt. „Meil on ennegi raha olnud ja küllap on wahest weelgi. Pühad ta alles ees, eks roha jõua saada.“

Selle nägelemise läbi oleks nagu pidutuju wähenenud. Jürta ja Saks hakkasiwad kaebama, et nad unised on, ning tellisiwad kõrtsimeest, et see nendele aset muretseks. Jaan ja Mihtel jorutasiwad weel täki

aega, hakkasiwad siis ka toju poole — Salasoo sauna — minema.

„Kurad wõitu,“ ütles Mihtel tee peal. „Niisugused waseid pühafid pole millalgi olnud! Homme õhtul peab tõesti saagi peale minema.“

Jaan oli sellega nõus.

„Eks lähme peale. Kiritu juures „ptpruufid“ küllalt.“

* * *

Jõululaupäewal oli ilus, pehme ilm. Sadas waitist lund. Tee oli ka hea — ühe sõnaga, kõik nõnda, nagu jõulus peab olema.

Peale lõunat hakkas rahwas hulgana kiritu poole liikuma. Kiltamad sõitsiwad toredate täklude ja uhete saanidega, lehwematel oli sõiduriistats lai regi, millel õlekubu pöigiti peal, selle otsas lastekoorem, kõige lehwemad kõndisiwad jala ja pidiwad iga filmapill teelt kõrwale sügawa lume sisse astuma, et hobusemeestele teed anda. Aga kiritus ometi pidiwad nad segamini olema, ilma et hobusemel õigus oleks olnud paremat paila seal saada. Waestel ometi niigi palju troosti!

Ka Salasoo Jaan ja Näpitsa Mihtel sammusiwad kiritu poole. Kas neid ka Jõululapse sündimine sinna tõmbas? Mis weel! Neid kutsus nende elutuse sinna: seal on palju hobuseid toos, eht lähed õnnels, mõnda ära näpata.

Kaste on ka see hobusewarga elugi. Wõi sa kiritu juurde minnes tohib oma nägu awalikult näidata. Siis teab igauks kiritu juures rääkida, et niisugused ja niisugused wargad ka sinna poole tulnud, pannakse hobuste juurde wahid, wõi kui mõni hobune on ära warastatud, siis wõibdakse kohe, et selle jõe on. Sellepärast läksiwad Jaan ja Mihtel ringi metsadest läbi ja kui nad widewikul suure tee peale wälja tuliwad, siis pöörafiwad nad iga kõrd selja tee poole, kui nad mõne hobusemehe eest tee pealt kõrwale astusiwad.

Kirituteenistus oli ju peale hakkunud, kui hobusewargad kiritu juurde jõudsiwad. Kiritu alnad sarrasiwad küünlate walgusel ja kirikust kostis wali lauluheal ühes orkihelinaga wälja talwile õhu läte.

Jaaniile tuli jõuluõhtuse kirituteenistuse tenadus meelde ja tal tellis soow, ta natusejeks ajaks kirikusse astuda. Ta awalbas seda mõtet Mihtlile.

„Waata, kus narr wäljas,“ pohandas Mihtel. „Mis sa sealt saad! Wiidad muidu aega!“

„Ei tea, eht saats mõne tasku üle teha,“ wabandas Jaan, kes ifegi aru sai, et ta lollust oli lõneleunud.

„Just kui mõni nüüd suurema rahasumma kirikusse tulles laasa wõtaks! Saululehe ja saia raha — see on kõik. Parema waatame siin ümber, kas mitte mõnda jõulukinti ei leia“

Sellimehed uitasiwad hobusteplatfil ringi. Peale nende liikusiwad seal weel mõned mehed. Nähtawasti oli mõnele hobustele wahid juurde jäetud. Mine tea nüüd, misugust hobust wohtu! Nõutalt jäiwad wargapoisid wahitima.

Ühed hiljatsjäänud kirkulised sõitsivad veel hobusteplatfile. Nagu pimedikus näha mõis, oli see õige suur ja tugew must hobune, keda lasti viia otta kätte kinni seoti. Hobusele pandi tell peale ja siis läksivad sõitjad — üks meesterahwas ja kaks naisterahwas — kiirel sammul kiritu poole.

"Noh, need nõnda pea ruuna vaatama ei tule," sõistas Mikkel. "See on meie jõululint."

Silmavilk hiljem oli hobune lasti viia jälle lahti võerud, tell tõmmati hobuse seljast ja visati saani peale, mõlemad mehed hüppasivad ta sinna — sel filmavilgul polnud läbedal teisi inimesi näha — ja õige kiiremal sõidul kihutati kiritu juurest minema.

Tee peal oli varqatel enam mohti oma saati lähemalt filmitseda. Nad leidisivad, et nad üsna hea "laubaga" olisid kofu juhtunud: hobune oli ilus, suur ja tugew, pealt näha vähemalt poolteistsada wäärt; saan oli uus, raudtoaratega, saanitell pödranahast. Jõululint oli hea — seda pidiswad mõlemad tunnis-tama.

Wersta lasteistkümme oli ühe joonega läbi kihutatud, hobune hakkas juba ära wõtma — oli ta ju ennegi tüli maad ära sõitnud. Mehed jõudiswad tuttawa künkaotsa kõrtsi juurde.

"Mül jooqijänu; kui õige sisse lähetsime ja paar õlut wõtaksime," ütles Jaan.

"Aru sul veas!" noomis Mikkel.

"Ja mis siis! Nõnda pea meile keegi ju järele ei jõua. Õheme ainult minutiks kümneks sisse. Hobune tõmbob ta hinga tagasi, hingeldab teine ju muidugi."

Mikkel jäi wiimaks nõusie. Nad ajasivad hobuse kõrtsi nurga taha, sidusivad selle seal kinni ja as-tusivad kõrtsi sisse. Õht nendel praegu küll kumbagil raha polnud, teadiswad nad ometi, et kõrtsiwapa nendele wõlgu annab. Peale selle oliswad nad ka julged, et praegu — jõululaupäewa õhtul — kõrtsis muid inimesi ei ole.

Lamba Saks ja Ühelasõrmega Jürta wiibisivad aga veel künkaotsal. Nad oliswad tutawas tagaotsas. Sinna kuuliswad nad Jaani ja Mikkli healesid. Kõrtsi-meest küsis, kust nad tulewat.

"Kiritust," wastas Jaan naerdes.

"Teie jalamehed, kuida teie nõnda ruttu jõudsite?" küsis kõrtsi-meest.

"Ega meie siis alati jalamehed ole, hi, hi, hi," ütitas Jaan paljutähendawalt.

"Pea, kurat, lõuad," urises Mikkel, keda Jaani kerge keel ära pahandas.

"Mis te minust pelgate!" trööstis kõrtsi-meest.

"Kurat, poisitel on õnnets läinud!" sõistas Jürta.

"Wist küll," kostis Saks.

"Lähme vaatame, misuqune on!"

"Kust meie ta üles leiame?"

"Kus ta mujal on kui kõrtsi taga."

Mõlemad läksivad tagantsest tajakihjuteft õue. Nad leidiswad seal kofe hobuse üles ja filmitsesivad teda asjatundjate pilludega.

"Tore loom!" tõendas Jürta.

"Tore wärt jah," kinnitas ta Saks.

Jürta mõtles weidi ja ütles siis:

"Tead mis? Lõdme poiste kätte jelle üle!"

"Mine ilka! Oma meeste asi!"

"Katsu asja! Waras warastab warga järele, Suur Jumal waatab pealt!"

Saks läi tagasiõrjuwalt läega.

Jürta aga ei jätanud oma mõtet maha.

"Mis tont me siin nurgas pühade ajal teeme! Jaganus tabab ära! Hüppame peale, sõidame Juuraweresie, Jaanini Siim wõtab hobuse wastu ja toimetab edasi, seal saame aga toredad pühad. Teeme pühade nalja, eks pärast wõi poisitele hobuseft oia anda. Ega nemad lollid dieti teaqi, kuhu teba panna."

Saks mõtles ka, et Juuraweres Jaaninil tõesti tore oleks pühi mõõda saata. Kuida aga jala sinna saad — mõni 20 wersta maad. Siin aga oleks küll igaw.

"Noh, olgu!" ütles Saks. "Eks me teine lord tee asja heats!"

Ja Jürta ning Saks sõitsivad minema.

Järqmisel filmavilgul tukiswad Jaan ning Mikkel õue ja leidiswad hobuse puuduwat. Suur Poli nende ehmatas, imestus ja meelevaha.

"Wist ajasivad järele ja wiisivad hobuse ära," arwas Jaan lõdisedes.

Mikkel oli enam asjatundja. Ta ütles:

"Siis oleks ta meid taqa otfitud."

"Aga hobune tõmbas ehk enese lahti ja läks ära?"

"See wõib ennem olla."

Mikkel tõmbos titust tuld. Ta märkas lume peal wärsteid jälgesid, kuna nende eneste endised jäljed mahasadanud lumi olalt ju oli kinni latnud.

"Waras warastab warga järele, Suur Jumal waatab pealt," ütles ta süllitades.

"Mis nüüd teha?" päris Jaan.

"Mis muud, kui mine koju! Kellele, kuradile, sa tohid niitkatada. Sind, tõbrosti, ka oma joomandljaga!"

"Ei tea, kes wiisivad?"

"Warqandob, kes muud! Wõib olla, et Saks ja Jürta. Küll ma nendele kuraditele! . . ."

Kurwal meel tõndisivad nad koju poole. Selle poolest oliswad nad mõlemad ühel nõul, et nendel ammuigi enam sarnast kurba jõuluõhtut pole olnud. Mahawitatus waew!

Selle wastu oliswad Jürta ja Saks kahewõrra rõemjad. Lustiliselt kihutasivad nad otse läbi metsade Juurawere poole.

Kohle lumi oli wäikesed metsateed kinni sadanud. Jürta, kes õiget teed pidi tundma, kaotas selle kätte ära, ta märkas, et hobune kõrwale oli pödranud, ning lõpuks kadus nendel tee hoopis kätte ära. Wõimata oli veel õige tee peale saada. Nad lastiswad hobuse huupi edasi sammuda.

Meesie tuju muutus pahemaks. Aga warata pol-nud midagi. Õbseks metsa jääda nad ei wõinud, waid pidiswad lastuma, kudagi sealt wälja peaseda.

Wiimaks, kawa aja järele, jõudiswad nad metsast lagedale, nähtowasti heinamaale, wälja. Raugelt eemalt paistis tuli. Wargad otustasivad otse tule peale edasi sõita, lootes, et sealt ilka mõne tee peale trehwawad. Nad ajasivad hcbust otse tule poole edasi.

Ästiselt jäi hobune seisma. Nende ees paistis madalam loht, nagu näha, oli see jõgi. Just teine pool jõge mäe weerul paistis tuli.

"Jõgi! Ei tea, kas wõib üle ajada?" tahtles Saks. "Õht läheme sisse?"

Jürta oli teisel arvamisel.

"Tühja lah," ütles ta. "Tänawu on lõwad külmad olnud, küll jõgi lõwa on."

Nad ajasid hobuse jõe peale. Teise kalda ligi aga hakkas jõe järsku pragisema ning summdi kullus hobune wette. Nagu näha, oli jõgi sealt kohalt hallitane ja sellepärast jõe nõrk.

Hobune katsus weest wälja karata, kuid surus esimeste jalgadega jõe serwa latki ja kullus wette tagasi. Mehed kargasid saani pealt maha, et hobusele appi rutata, selle juures kullus ta Jürta wette ja sai aga suure waewaga jälle jõe serwa peale wälja ronida.

Mehed hakkasid aru pidama, mis teha: kas hobust ta saatuse hooletis jätta, või lähedalt pereest abi kutsuda? Pere õuest oli aga jõe praginat ja wee sulinat kuulnud ning üks heal hüüdis sealt:

"Kes seal on?"

"Teekäijad," wastas Saks.

"Seal ju pole tee!"

"Meie ekfime ära, hobune kullus sisse, tulge appi!"

"Jah, filmapill!" wastati õuest.

"Teeme putked," ütles Jürta.

"Ära ole rumal," jonnis Saks. "Aitawad hobuse wälja ja läheme jälle kui õiged mehed kunagi."

Hobusel oliwad aisa otsad jõe peale landma jäänud. Nõnda wiisi suutis loom weel pead wee peal hoida.

Warsti tulidwad neli meest laternatule, kõite ja lattidega appi. Appitulejatel oli jõgi tutaw, sellepärast suutsidwad nad hobust peagi peasta. Kui hobune kaldale oli tõmmatud, hatati teda lähemalt silmitsjema.

"Meie must!" hüüdis korraka üks.

"Meie saan ta!" hüüdis teine.

Saks jäi soolasambana seisma, ta ei suutnud enam ehmatuse pärast lätt ega jalga liigutada. Jürta aga hakkas jõe poole tagasi subima. Seba märkasidwad appitulistad lohe, katsid meestid jooksiwad järele ja wõtsidwad ta kinni. Ta tunti ära.

"See on Ühetasõrmega Jürta!"

"Oh te kurjadwaimud, peremees sõitis kiriku ja nad on kiriku juurest ta hobuse ära warastanud."

Kes uskus seda, et Jürta ja Saks kiriku juurest mitte ei olnud hobust warastanud!

* * *

Jürtal ja Saksil polnud ta kunagi hullemat jõuluõhiut olnud kui sel korral. Ta oli nendel iga-tahes weel hulga hullem kui Jaanil ja Miksil. Märjats saidwad nad jõlke kulludes muidugi, siis aga kätisidwad kinniwõtjad nende nahad, nagu see harilikult hobusewarastega illa sünnib, koguni tuliseks. Ja külm wallamajapuur oli see päik, kus nad wiimaks pididwad pühi wastu wõtma.

Joh. Puhasorg.

Jõuluuigel Tartu „edumeelsetele“ „wanemuise“ liikmetele, kes alkoholipuhweti ärakaotamise wastu oliwad.

Weeküsimuse otsustamine Tallinnas.

Saksa lehed nõuavad, et linnapea uueks Mooseseks peab hakkama ja Lasnamäe kaljust wett wälja tooma.

Jõululaupäewal.

Wiiu worsta wuristab,
Kata kækka käristab,
Willu worstitikka woolib,
Kaalul kartulida koorib.
Ema saiatainast sõtkub, —
Ise tuigub, põlwist nõtkub.
Jsa proowib õlle käiku,
Katsub suuga, — mekib maiku . . .

* * *

Õhtul kuuske tuppä toodaks'
Talle küünlad külge poodaks' . . .
Kui siis kuuske hiilgab tules,
Hei jub laulu: alla, üles';
Lauldaks sell', kes tulnud peastma,
Pattu ilmast ära äästma . . .
Lapsed hull'wad põllu põhus . . .
Jõuluhaisu tunda õhus . . .

Oskar Oda.

Mõlemil õnne.

Salakütt: Eila hommikul oli mul õnne: sain kolm jänest kätte. Siis aga oli urjadnikul õnne: ta wõttis minu ühes kolme jäneseaga kinni."

—or—

Wiisakas.

Preili: „Kas teie teate ka, et teie sõber just meie wastus korteris on?“

Üliõpilane; „Ja, ta jutustas minule, et tema tuba päikesepaiste pool küljes on!“

—or—

Sellepärast.

Berta: „Ma kuulsin, et sinu uus peigmees tagasi astuda tahtwat.“

Klaara: „Kas sa selle üle imestad? Tema nimi on ju — Wähk!“

—or—

Awalikult.

A.: (oma sõbrale, kes raha pärast on abielusse heitnud, oma abikaasaga aga mitte hästi ei ela) „Näed nüüd! Eks ma õelnud sulle, et rikkus üksinda kedagi inimest õnnelikuks ei tee!“

B.: „Jaa — rikkus üksinda oleks minu tõesti õnnelikuks teinud!“

—or—

Pühade ajal.

Kui külamehelt küsid:

„Kus lähed sa?“ —
„Ma lähen nüüd kõrtsi“, —
Nii wastab lahkelt ta.

Kui linnamehelt küsid:

„Kus lähed sa?“ —
„Ma läen restorani“, —
Nii kostab uhkelt ta.

Suguwend Johannes.

lirimaa rentnikude „Meie herra“ palwe.*)

„Meie herra, kes sa wedeled mõisas, neetud olgu sinu nimi, wannutud sinu walitsus. pörgus piinatagu sind niisama, kui sa maa peal teisi piinad, meie igapäewast leiba ära wõta mitte ära, nagu sa seda senini teinud oled, ja wihka meie kisendawat waesust, nagu meie sinu suurt rikkust wihkame, ja ära saada meid mitte kohtadest wälja, waid anna meile kont-rahid, sest sinu päralt on maa, wõimus, ja wägi, ja meie ise, ja meie naised ja lapsed.

Madis Mürk.

Sarwloomad.

Kooliõpetaja: „Missuguseid loomi kutsutatakse sarwloomadeks?“

Koolipois: „Niisuguseid loomi, kellel sarwed peas on.“

Kooliõpet.: „Nimeta mõned sarwloomad!“

Koolip.: „Näituseks: lehm, härg, sokk...“

Kooliõpet.: „Õige! (Teisele koolipoisile) Nimeta veel mõned sarwloomad!“

II koolip.: „Kurat, sest temal on ka sarwed peas.“

Madis Mürk.

Küsimised ja kostmised.

Missugust lehte wõib sõjaseaduse ajal takistamata wälja anda?

Walget paberilehte.

Missugust worsti ei praeta jõuluks?

Laiskaworsti.

Mis tehtakse siis, kui raha otsa lõpeb?

Katsutakse laenata.

*) Teatawasti on Irimaal agrarolud korraldamata ja rentnikkude seisukord koguni wilets.

„M. M.“ toim.

Nõrwa arstiniine.

„Jutu, ja waata ilusti ette, et sa tohtri herra juures mitte sõrmetüünesid nährima ei hatta“ püüdis Korbi eit tohtri uste taga poja au-tartust äratada, ning wajutas ise tartilitult eeltritellega nupu peale.

Uts tehti lahti ja ema pojaga astusiwad sisse, kus tohtri herra ise neid wastu wõttis.

Tohtri Sari oli suur mees, ilmatu tähtis mees.

Tohtri herra oli juba sellepärast tähtis mees, et ta Cesti jeltsi liikmets astudes ennast eestlasets tunnistas, jeltsi peatoosolekutel ja muudes awalikkudes pailades hirmus tahtjat nägu ostas teha ja weel tähtsamalt — waitida mõistis.

Tohtri herra kuulsust aitasiwad tema iseäralised tähtjad omadused: meeleterawus ja ametiosawus, mis kõrgis tema ametis ja töödes ijeloomultu selgusega nähtawale tuliwad, weel märkja suurendada.

Näitusets wõis ta iga inimeje wäärnust lüüwa pealt ära hinnata. Enne, kui ta rohusedel kirjutamijets julge tähte wõttis, oli tal juba selge, et Sassa keelt kõneleja abitarwitaja nime ette tingimata „herra“ tuleb kirjutada, kuna jee Cesti keelt kõneleja abitarwitaja kohta ainult haipust oletis tähendanud ja ilmale selgets teinud, et tohtri herra inimeje tähtsust ei tunne.

„Tere, tere aukitud tohtri herrad, tulin tohtri herrat külitama ja paluma“ . . .

„Bois haige?“

„Jah, tohtri herra, kaebab teine, ramp, tõrwa walu üle. Hattas õõsel kiunuma, ei annu enam unerahu. Eht tohtriherrad olekijwad nõnda head, waatats järele, mis jellel tõrwal.“

„Lute sina!“

Tohtri toob kapist iseräalije peegli wälja ja ema seab Jutu tohtri herra poiwede wahetele püüsi seisma.

„Oh sina toi, näe, tõrwaaugud äärteni waitu täis! Kas ma ei ütelnud sulle todus, et uurista tõrwad sõrmeotsaga ilusasti puhtats. Died ütts. . .“

ema heal taob jofinasje; ta tõhatao ning waatab tartilitult ja nagu andetspaluwalt tohtri herrale otja.

Wiimane on imeitlu peeglit Jutu tõrwa äärde seadinud ja wahib nüüd uurides tõrwa sisse. Jutu meelest on häda hoopis kadunud, teda huwutab enam tohtri herra imelit rustapuud. Hea meelega pöörats ta pead, et jeda imeitlu wärsti waadata, aga ema hoiab ta pead tahe käega tugewasti paigal.

„Hm. . . walguft wahje. . . peab läbi wõtmeaugu waatama. . .“ pomijeb wiimats teadutimees.

„Sa lähed ettetuppa utje taha, paned tõrwa wastu lutuauku ja seijad seni seal liikumata, kuni ma ütlen, et küll jaab,“ seletab ta siis Jutule ja õpetab, tudas wiimane eestoas tõrwa lutu-angu ees peab hoidma.

On Jutu teises toas ja utse wahelt kinni, wõtab tohtri herra oma rustapuud kätte ja hattab läbi wõtmeaugu uuesti Jutu tõrwa sihtuma.

„. . . tõrwa haamer . . .“

„Cejus Kristus, haamer tõrwas!“ killab ema ehmatanult.

„No-jah, isal kadus teine wiimati ära. Ja sina, selle, teise naht, seal utse taga, küll ma ju kätte saan.

Seda ja jahtisid alati selle haamriga, waata nüüd, küll sa isa läest weel saad ühe hea keretäie . . ."

"... Jah, kõrwahaamer on wigastatud . . .," ümises tohtri herra luku = auhu sihtides.

"Ja, meie oma haamer neh, mis ära kadus: selle waris oli wigane, suur pind ülewal."

"... ja trummi naht niisama . . ."

"Wõi waata wiisravalut, kust ta kuriloom ometi selle on kätte saanud. Dota aga—dota!"—ning Jutu ema tahab oma kurja pilguga sealt kohast läbi ukse puurida, kus ta Jutu nägu arwab olewat.

Jutule ei meeldinud aga niisugune "trois" seismine ukse taga jugugi. Sellepärast arwas ta juba alguses paremaks kõrwa luku = augu ette mitte pan-nagi, waid hakkas parem toas ümber silmitsema, kas siin ta mõnda niisugust isääralist riistapuud näha ei ole, nagu ta seda tohtri herra läes näinud oli.

Kupalju kui Jutu ta ei waadanud, niisugust ta ometi ei filmanud. Selle asemel nägi ta aga akna peal suure poritärblase, teda waja kinni püüda oli.

Selle ajaga, kui ema ja tohtri herra teises toas Jutu kõrwa üle aru pidasid, pidas wiimane ise kõige suurema lõbuga porilase peale jahti. Oli ta tähtsa eluka wiimaks kätte saanud, rebis ta temal mõlemad tiivad küljest ära, lastis teda siis kottupigistatud peos ümber uidata ja pistis lõpuks luku = auhu, mille ees ta oma kõrwa pidi hoidma.

Samal ajal sai ta tohtri herra oma uurimise = tööga lõpule. "Kõrwahaamer ja trumminahk wigastatud, minule makiate waewa eest kolm rubla." tähendas teadusemees lühedalt, tõmbas Jutu hõlmapiidi üle ukse ja hakkas tema kõrwa millegi kulbi sarnase riistaga urgitsema, mis Jutule hirmu peale ajas ja teda kõigest wäest kiskendama pani, kuna ema teda igapäewaste ähwarduste ja noomitustega paigale sundis.

"Mine, pörjas," hüüdis wiimaks tohtri herra, poisijõmjat enesest eemale lüüates ja pillu ruttu lauale heites, tuhu Jutu ema wahpeel juba mitu wirna peenikest hõbe- ja wastraha oli seadnud, mis kottu kolm rubla wälja tegi.

Kui Jutu ja eit weel tohtri poolt kirjutatud rohujebeli kätte oliwad saanud, mida eit oma prillitoosi pistis, tegiwad nad minekut. Majast wälja jõudes waatas Jutu hirmunud näoga torra tagasi ja taebas siis eidele, et kõrw wahpeel palju hullemini walutama hakkanud.

Nüüd algasid Jutul piinapäewad, sest tohtri herra õpetuse järele wõeti tema kõrwa juures igasuguseid seledusi ette. Selle juures lõneles eit wanamehele alati kadunud haamri kättesamijest ja trumminahast, ning ähwardas hiljem, kui "asi mõõda lähed" Jutule wa haralistega tubit keretäie anda. Selle juures tiris ta Jutu iga natulise aja tagant aina alla walge ette ja wähtis seal pooletundide laupa kõrwa sisse, kuna ta ise millegist lõneles, mis weel ei paistwat ja millest Jutu põrmugi aru ei saanud. Selle uurimise ajal ei tohtinud waene Jutu lõhatadagi. Kui ta wähekelegi ennast liigutada tahtis, kostis tohe ema kuri "seisa!"

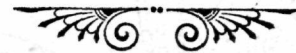
Wähe troosti Jutule andis ometigi see, et isat kõige selle loo kohta uskmatast pead raputama nähti. Sealt poolt lootis Jutu niisugusel torral, kui asi õige libedaks lähed, natulenege abi saada.

Kui Jutu, kõige arstimise peale waatamata, kõrwa = häda itka edasi taebas, hakkas eitgi wiimaks kahtlema ja wõttis nõuks naabrinaise õpetuse järele teha. See joowis nimelt, et eit poisiga kuulsa imetohtri Masti juurde lähets.

Uuesti tuliwad Jutule hirmupäewad, kuid seekord ei sündinud midagi isääralist. Jareast waatas natulene kõrwa, puhastas seda weidite se watiga ja ütles eidele: "Pole wiga midagi: weike kirp oli kõrwa läinud, wõtsin teie wälja — näe siin ta on."

Ja imet, Jutu kõrw saigi terweks. Eit ei taha seda aga weel praegugi uskuda. Sagebasti waatab ta hirmunult Jutu "tolu" peale, lootes, et wiimase ninast, juurist, kõrwast, wõi koguni filmast kattise warrega haamer ja küll trumminahka wälja tutub.

Silgupütt.

Mis „Meie Mats“ teeb?

Nüüd „Meie Mats“ läeb reisima
Ja wõtab pampu selga,
Ei wäsi tema üalgi,
Ei kurja koera pelga.

Mis tee peal kuuleb, näeb ta
Kõik paneb kõrwataha;
Kui jõuab koju noosiga,
Siis istub pinki maha.

Seal aua ees ta mõtleb siis
Ja wõtab kätte sule, |
Ta hüüab: „Reisi kupatus,
Nüüd kõrwa tagant tule!

Kõik paberisse panen ma
Ja saadan ilma ringi, |
Ei ole ilmaajata
Ma kulutanud kingi.“

Seal ilmuvad siis uudised
Ja kainestawad „kaljad“,
Kõik lõbusamad imelood
Ja naeratawad naljad.

Kui loed sa „Matsi“ lugusid
Kas hommikul ehk õhtu,
Siis hoia naerulaginal
Sa kahe käega kõhtu.

Mis „Mats on oma sulega
Siin kirjutanud isi,
Saab selge tõde olema
Kui torre põhjas wesi.

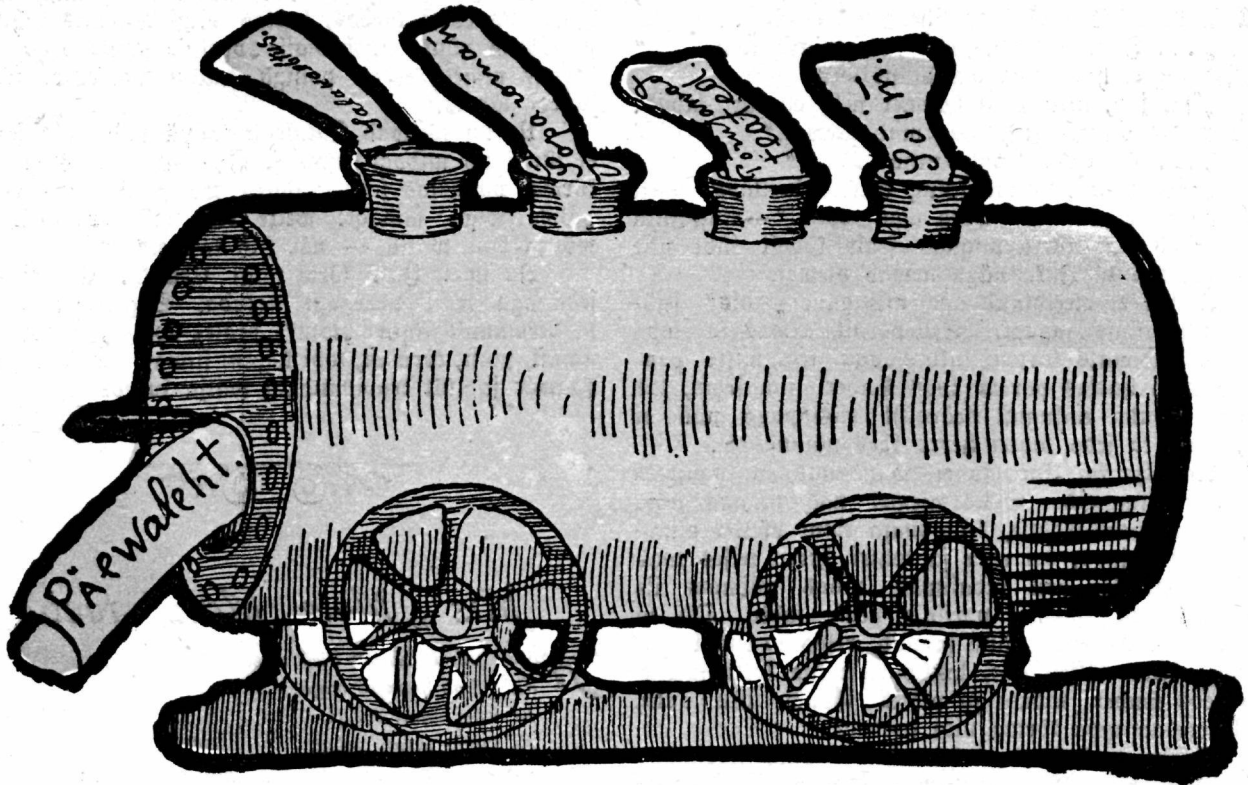
Noh, wõta siis sa lugeja
Nüüd wastu „Meie Matsi“,
Kui sinu koju jõuab ta,
Siis paku talle platsi!

Ei unusta siis tema sind,
Ta tuleb ikka uuest —
Sa tunnend teda ammugi
Ta sulest ja ta kuuest.

A. Reinwald.

Uus rotatsioon.

Jõulukingituseks „Päewalehele“. Võib ka sõnnikuwedamiseks tarvitada.

Hiiglatarga küsimised ja keeletarga kostmised.

Kesse luurab linna mööda,
Nuusib nurgatagusid mööda,
Pürab „promenata“ mööda?

„Waatekene“ wennikene,
Seep' see luurab linna mööda,
Nuusib nurgatagusid mööda,
Pürab „promenata“ mööda.

Mis sealt mülgastesta jooneb,
Pühkmetesta peada pistab,
sõnnikusta sõnu sõuab?

„Päewalehte“, Pärnikene,
Temap' see mülgastesta jooneb,
Pühkmetesta peada pistab,
Sõnnikusta sõnu sõnab.

O. —da.

Noor proua köögis.

Mees: „Kas sa nõndawiisi tahad kana ära praadida? Ta on ju alles pooleldi sulgedest puhastamata.“

Proua: „See ei tee midagi. Suled kõrwewad ju praadides ära.“

—or—

Hy, махъ эмо нучего!

Uus laul wanal wiisil.

Meie Mikkilil moodiks saanud
„Elupilta“ „maalida“ ...
Aga faktid wäheks jäänud —
Tarwis neid siis mõelda.
Kui tal selle kohta öelda:
„Elus kõik n i i pole ju!“
Selle peale lööb ta käega:
„Hy, махъ эмо нучего!“

„Elsa“ kangelaseks loetud —
Leidub järeltegijaid, —
Narste kaitse alla wõetud,
„Elsal“ palju austajaid.
Kui seal tahaks vastu öelda:
„Lapsi tarwis toita ju!“
Selle peale löödaks' käega:
„Hy, махъ эмо нучего!“

Pidu pidu peale järjest'
Tall' nas toime pannakse;
Sissetulek sagedasti
O m a k a u k a kantakse.
„Kuulutustes, asi kena,
Aga — lausa pettus see?“
Selle peale löödaks käega:
„Hy, махъ эмо нучего!“

Salmi laax.

Tallinna weeküsimus.

Saksad suures surmahädas,
 Kanges walus nad waewlewad,
 Linnapead nad pigistawad,
 Lenderi laiaks litsutawad.
 Wesi ei tõuswat Toompeale,
 Köökides kaste puuduwat.
 Saksad süüst on täitsa puhtad,
 Herrad ikka ausad mehed.
 Ennem asjad head on olnud,
 Kurjusest polnud kuuldagi.
 Mats aga kuulas, wastu ütles,
 Sakstele parajast pajatas:
 Pinda näete teiste silmas,
 Palki omal ei pane tähele,
 Oli teil omal asi weel hullem,
 Pahandusi palju rohkemgi,
 Wesi oli palju wiletsam,
 Keelekaste kölbanud kuhugi.
 Oma eest ainult hoolitsesite,
 Teistest ei tahtnud teadagi.
 Ohje omale te tahate,
 Paremaid paiksid te püüate,
 Sellepärast sõgedalt sõimate,
 Laia suuga laimate.

Laulu Jaan.

Jõulukingituseks meie lõbuseltsidele.

Hoia alt!

„Mats“ tuleb naljakoormaga —
Nüüd hoia alt ja rõemusta!
Mis imet sündis ilma sees,
See seisab tema pauna sees.

Ta kotkasilmad walusel,
Sest annab keppi kelmidel,
Neid nuhtleb läbi nuudiga,
Kes oma meelt ei paranda.

Kus tagur lased, kiskujad
Ja wanameelsed „turakad“,
Ehk „mustasaja“ meeste salk —
Tal nende jaoks on walmis malk.

Kes aga püüdwad edasi,
Neid tõst-b tema taewani,
Kus „w a b a d u s“ on lipu peal —
Seal hõiskab kaasa „Matsi“ heal,

Kui nurmel nutab teomees
Seal kurja kubja kepi ees,
Siis „Matsi“ süda sulaks lä eb,
Ta moonakale seltsiks jääb,

Ka neil, kes tööst on tüdinud
Ja wabrikutes kurnatud —
Neil ilmub „Mats“ kui trööstija
Siis oma naljakoormaga.

Ehk kusa ütseb õrnaste
Kord armastaja paarike,
Ei igawust nad tunda saa,
kui sõbrustawad „Matsiga“

Mis oleks pidu „Matsita“
Ehk pulm, kus ta peaks puuduma?
Seal puuduks naer ja lõbustus
Ja rahwast piinaks igawus.

Kus aga „Mats“ on teiste seas,
Seal lust ja lõbu käiwad reas,
Ja naerul pole otsa, äärt —
Wat nõnda „Mats“ on palju wäärt.

Sest wõtke wastu „Meie-Mats“,
Tall' tehke pai ja lööge pats!
Siis tõttab tulles rutemalt
Ja hüüab eemalt; „Hoidke alt!“

A. Reinwald.

Kiidusõna ajakirjanikkudele.

Smetena on „pahempoolne ajakirjanik“ waitjel ajal, mil ühendatud läremeelsete blokt „Grelafi“ ja „Nellafid“ walimistel haledasti wiisutab, läbi luttuda laheb ja magusaid unistusi ilmutab, et nad duumas palju tõsist tööd teha tahawad. Ei jakske sajatused ega „punaste“ pealetungimised sunni teda salataebtusid wiima ega appihüüdmiste järel ägama. Wähe on neid, kes tema saladuslike waitimise põhjustesse tungida wõiwad. Waata ja imesta, aga seal läib ta jeltfimeeste seas waitjel suweöösel miitingilt miitingile, kõneleb ja kihutab, kuulatab ja teeb omale tähendusri tasluraamatusse, ning üksigi nägu ei lähe tema mälestusest ega jooksle üksigi nimi ega sõna tema tumedast jalaraamatv sügawusest — tõiti neid hoitab ta emalikul omas rüpes tulewitutunni jaoks. Sa näitab, nagu oleks ta terve eluaja ainult ühe eesmärgi heaks raugemata kael ja muutmata meelel tööd teinud — et punaseid kord walitussepuhil näha wõiks.

Tõuswad aga laugel taewaserial mustad pilwed nähtawale, „Kustloje Enamjas“ ilmub lohutaw rist, jakske hädaaldujed wäljamaa lehtedes ähwardawad kõrwulustada ja lohutawalt suust suhu läib kolmanda juuni läst — hirmus ja armu'a on siis „pahempoolne“ ajakirjanik Prowolatsioon järgneb prowolatsioonile, salataebtus salataebtusle, laimatus ja ropp saawad furnutele ja elawatele osaks ning salajane lättemalmsmisesapp ilmub awalitus nuustimises.

Nüüd hakkab surmatujuline ajakirjanik kõigest jõust agendi ametisse. Wahwa ja nobe nagu tuul tormab ta omaft salaurtast wälja, jookseb ja prowootseerib, teadustab ja saadab saltasid lataliaetud lammasste salaurgastesse. Ringult aga saadab temale peitus olew ordinar-spiit kadedaid piltusid järele ja, oma uut wägewat wõistlejat nähes, wärišeb ta wiha päraft, paneb paktu ning nutab palawaidhundi pijaraid.

Gogolile wabalt järele aimanud Kain.

Tillukesed killukesed.

Armenlaste waimulikpea, k a t h o l i k o s M k r t i t s c h Isuri hiljuti Etschmiadsini kloostriis ära. Terwe Armenia leinab põrmus ja tuhas. Katholikos on nimelt keelerabandusesse ära surnud. Ta on esimest korda elus katset teinud oma nime wälja rääkida, kuid pidi seda õnnetus katset oma eluga maksma.

— Kui opium Wenemaal ka nõnda armsaks saaks nagu ta hiinlaste juures on, mäherduse suure summa ei wõiks siis küll riik aastas opiumi monopol läbi sisse wõtta.

— Saksa keiser käis hiljuti Inglise kuningal wõersil Kuningas wõttis teda wäga südamlukult wastu. Aga keiser on ka oma wõerustajat omalt poolt suure wiisakuse ülesnäitamisega rõemustanud. Selle suguluse ja sõpruse kõige paremaks tundemärgiks oli see, et keisri kõigekõrgema käsu peale kõige nooremat Hohenzollerni just kuninga Eduardi sündimisepäewal sündida lasti.

— Kõik asjad lähewad kallimaks! Lõpuks lähewad küll asjad nõnda kaugele, et mees oma naist „kalliks prouaks“ peab nimetama.

„Kladder.“

Kus wiga näed laita, seal tule ja kiida.

Rahu kaotab, wõitlus kosutab.

|| Kes on kõige suuremad karskuseaate eest wõitlejad?

Joodikud, sest nad ei taha teistele tilkagi jätta.

Riigivolikogu agrarloomisjonis.

President: „Müüd, kui meie sisetiste kubermangude maaküsimusega lõpule oleme jõudnud, astume piirimaade juurde. Õige ehitiks võtame Balti naa käsil. Sealsetel saadikutel on sõna.“

Parun Fölkersahm: „Meie peame üleni tunnis-tama, et Baltimaal agrarolud kõige eeskujulisemas korras on. Minutene asi, mis selle juures veel korraldamist tarvitab, on Salfa põllutööliste sisse toomine. Olets nimelt tarwis asja nõnda sisse seadida, et Wolga ja Beskharabia töö-lised Baltimaale tulles raudteedel priiõidu saatsivad ja et nendeie kolonistioele, kes Baltimaa mõistates juve läbi tööd on teinud, kroonu poolt aupalga antaks.“

Parun Schilling: „Minul kui Gestimaal saadikul on tähelepanu, et ta meie kubermangus agrarküsimus kõige paremini on korraldatud. Kui midagi nende olude korraldamiseks veel on tarwis ette võtta, siis küll ainult jeda, et suurpõllumehed need e-õigused tagasi saatsivad, mis nende käest 1856., 1866. ja 1888 aastatel on ära võetud. Talupojad elavad meie kubermangus täiesti herraste viisil, mida juba meie talurahwa saadiku järele ojustada võite: õige sisetiste kubermangudest mõni talupoegade saadik, kes ta nõndaviisi sabatuube ja manistat kannab! Meie talupojad on kindlad eraomanduse poole hoidjad ja ei taha sellest teadagi, et nendele veel maad juurde antaks.“

Talupoeg Teras: „Mina olen selle eratonna efi-taja, kes terve rahwa asemel on. See on Gesti eduera-fond ja tema peawalitsus ajub meie ülikoolilinnas, see on Tartus ehk Jurjewis...“

President: „Palun rohkem asja juurde jääda!“

Teras: „Ja terve rahvas ehk Gesti eduerafond on eraomanduse poolt ja meie ei taha sellest teadagi, et meie wera-waewaga murestetud kohad käest ära võetaks ja meid riigimoo-natatses tehtaks. Ja kust jellepärast lafsin ma enese parunite poolt saadikuts wolida, et Murten, kes sotsialdemokrat on, saa-dikuts ei saats, sest tema olets hakkunud eraomanduse wastu wõitlema. Meie eratonna juht, herra Tõnisson, ütles ta mulle...“

President: „Teie olete talupoeg?“

Teras: „Ei ma olin wallafirjutaja.“

President: „Teid on ju ifta talupoegad poolt walitud?“

Teras: „Jah, mind waliti talupoegade jaoks.“

President: „Aga maad teil on?“

Teras: „Mul on talukoht ja suwimajad ka?“

Parun Schilling: (Wõidurõemjalt wahela) „Ets ma ütelnud, teie talupojad ei ela nõnda wiisi!“

President: „Kas teie kubermangu talupoegadel maa puudust on?“

Teras: „Jah... (parun Schilling waatab kurjalt ta otja), see on: ei, ma tahsin ütelda ei! Kui kõik maad saawad, kust siis need põllupidajad töölisti wõitawad? Mõisjatele ei wõi ta kudagi tihendusit teha, sest kui mõisjad kimpu jääwad, siis ei saa talupojad kufagilt tööd ega pole neil kohta, kuhu tartulid panna.“

President: „Magu Baltimaa saadikute kõnedest wälja paistab, on maaküsimus nendes kubermangudes täiesti rahuloldawas korras ja jellepärast wõime nüüd mõne teise piirimaa juurde edasi minna.“

Erilane.

Rööwli hirmutas ära.

Keegi linna wanapreili, kes ennast mõneks romani kangelaseks armastas ette kujutada, oli maal suwitamas. Kord tuli ta metsast jalutamast ja kõneles siis ärritatult majapere-mehele:

„Mõtlege ometi, ma läksin metsa jalutama... äkitselt seisis üks rööwel minu ees!“

Majapere mees: „Noh, küll see aga wõis ära hirmuda, kui ta teid nägi!“

—or—

„Kas tead, Lilli pulmad on jällegi edasi lükatud, ta on haige...“

„Tõesti, kas rängasti?“

„Ja, üsna rängasti... ämmaemand ei lähe ta juurest mitte sammugi.“

W. M—i.

Tütär küsib ema käest:

„Kuule mamma, mis tähendab kodanline abielu?“

„Ei tea, tütrekene, minu mees oli kroonumees.“

W. M—i.

Saab paiukit.

Kuke Peeter mõistis weeretada.

Kui ta Wene-Jaapani sõjast rääkima hakkas, siis kogus pool küla teda kuulama. Et ta „natuke“ wiskas, seda teati küll, aga millal need sõjas käinud soldatid tött räägiwad!

„See oli aga lahing seal Mukdeni all! Sai mehe moodi tööd tehtud. Kellel kuul jalad alt ära wiis, see ronis teise kukile ja wirutas edasi. Ükskord purustas jaapanlase kuul ühel wene-lasel terve keha ära, ainult nina ots jäi ter-weks.“

„Mis sellest ninast sai?“ küsis keegi uudis-himuline.

„Ah ninast? Hm, jah. See nina saab nüüd kroonu käest pajukit: peetakse ninatuba-kaga üfawal.“

kel.

Kirjanduslistele pitanäpumeestele.

Kirjanduslistele pitanäpumeestele ei anna „Meie Matsi“ kuulsus ja au rahu. Ühte puhtu püüawad nad „Matsi“ head nime kurjasti pruutida ja tema silbi all igasugust „prahhi“ ilma saata. „Päris Meie Mats“, „Matside Mats“, „Lus Meie Mats“ jne. — niisuguste nimebde all katsumad alatud ärimehed rahwa silmi pimestada ja neid täpsata. Seniajani on „Meie Mats“ kannatlikult ärimeeste wigurid pealt waatanud, lootes, et pitanäpumehed lõpuks ära wäsiwad ja, ärilisel sisse kuktudes, ise endid wuhilewad, nagu jeda aatelise ärimehe Jakob Kreegi-punga sündis. Et aga siisgi veel katseid tehtaks, „Matsi“ ni-mega omale kopitaid koguda (alles mil päiwil ilmus üks wilets pahnalohkane, mis „Lus Meie Matsi“ nime kandis), siis on „Mats“ sunnitud selle kurjuse kaotamiseks järgmist j u n d u s - l i f t m ä ä r u f t w ä l j a a n d m a :

Sundusline määrus:

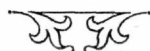
1. „Meie Mats“ keelab kurjasti ära tema nime, ilma tema lubata, misgifuguste kirjandusliste toodete juures tarwi-tada, olgu see lihtsast wõi ta mitmeuguste lihandustega, nagu „Lus“, „Päris“, „Matside“, „Wona“ jne.

2. Kõiki neid, kes selle sunduslise määruse rikkumises süüd-lased on, otstib „Mats“ üles ja poob nende pilbid oma lehes kuni kolme kuu jootsul wõllasse, olgu siis jalgu pidi ehk peat-pidi.“

3. See sundusline määrus hakkab sellest päewast, mil ta „Matsis“ trükitud on, maksma.“

Tallinnas,
enne jõulu, fange
külmaga (20° R.)

„Meie Mats“

Rahuingel.

„Rahu olgu maa peal!“
Lauldi karjastele seal —
Kahetuhande aasta eest.

Aga :
Ikka kostub sõja müra,
Laialt hoovab werewool,
Rahuingel, kus sa oled?

Muinasjutt arast jäneseft.

Ragu teada, on jäneseft arast inimesed — ei: loomad. Ja iseäranis praegusel ajal, mil „eksproprieerimised“ ja „arasteletamised“ moodis on, on nendel südamed saapasäärde langenud.

Suurem osa nendest tegi otsufets kodumaad jumalaga jätta ja väljamaale sõita. Seal on igatahes palju wagusam.

Nõnda sõitis raudteel I. klassi wagunis üks jäneseft väljamaa poole. Eft neljajalgne jäneseft, pikkade kõrwade ja pehme karwaga.

Reisijate imestus oli otsfata suur. Nende hulgas oli ka kaks kubernerit ja kolm riiginõutogu liiget ning need ei imestanud sugugi wähem.

Jäneseft aga ei wõidud ka kubagi wälja wiia, seft temal oli I. klassi pileti*) tasfus.

Peale selle oli ta aga ka täiesti wiisakalt riides: kollased saapad jalas, mustad püksid, karatulkraega palitu ja tsilinder peas.

Jäneseft istub ja wärisef, seft eft küll pileti tasfus, aga kuberneride lähedal olles tuleb itka jäneseft loomus ilmsile.

Seal wõttis üks riiginõutogu = liige kätte ja küsis jäneseft:

„Kas kaugele sõidate?“

„Wäljamaale!“

„Puhtusele?“

„Ei, jäädamaks!“

„Miks nõnda?“

„Aga kas siis teie ei tea, et uus fundusline määrus on wälja antud!“

„Miskugune?“

*) See on esimene juhtumine meie raudteedel, et jäneseft ka piletiga sõitis.

„Kõit kamelid tulewad 24 tunni jooksul ära rautada.“

„Ma panen nüüd eest putku.“

„Mis see siis teile korda lähleb! Teie olete ju, kui ma ei eksi, jäneseft?“

„Jäneseft! Eft jäneseft!“

„Noh teistse ju see fundusline määrus ei puutu. See on ainult kamelite kohta antud. Teie olete wõidnud rahuliselt paigale jääda.“

Jäneseft wõttis kõit oma julguse kottu ja plahwatas wälja:

„Oh nagu näha, teie ei tunne weel meie olusid. Määrus on wälja antud. Mind wõidakse kinni wõtta ja ära rautada, aga mine tee siis tõets, et sa mitte kamel ei ole, waid jäneseft!“

Reisijad tunnistasiwad tõets, et seda küll juhtuda wõib.

„Баялаг.“

Kalja Märt ja Kalja Pärt.

Kalja Pärt: „Kuule Märt, mis see peaks tähendama, et „Mats“ minule mällalgi pole nii pikki täkkisid pügendanud, kui wiimati Luigale „Eesti Kodu“ pärast? Mäl meel lähleb selle pära“ laula kadedaks...“

Kalja Märt: „Nüüd leidfid, kellega ennast wõrrelda! Sina ostad ju ainult loilusid kirjutada ja keegi ei ootugi sina kääst paremad. Luiga aga wõib paremaid tõdsid teha kui ta aga tahab ja sellepärast peab tema wastu hoopis walgumat mõedupuud karwitama.“

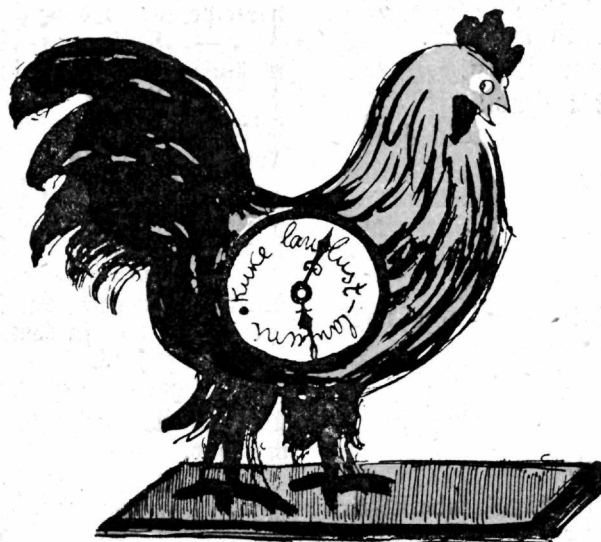
Kalja Pärt: „No noh, kas minu lehed halvemad on kui teistel?“

Kalja Märt: „Eks ole! Mits tahab ennast ka karjaloomaks lugeda...“

Kalja Pärt: (Pahafelt) „Jumalaga!“ (Lähleb minema.) S. J.

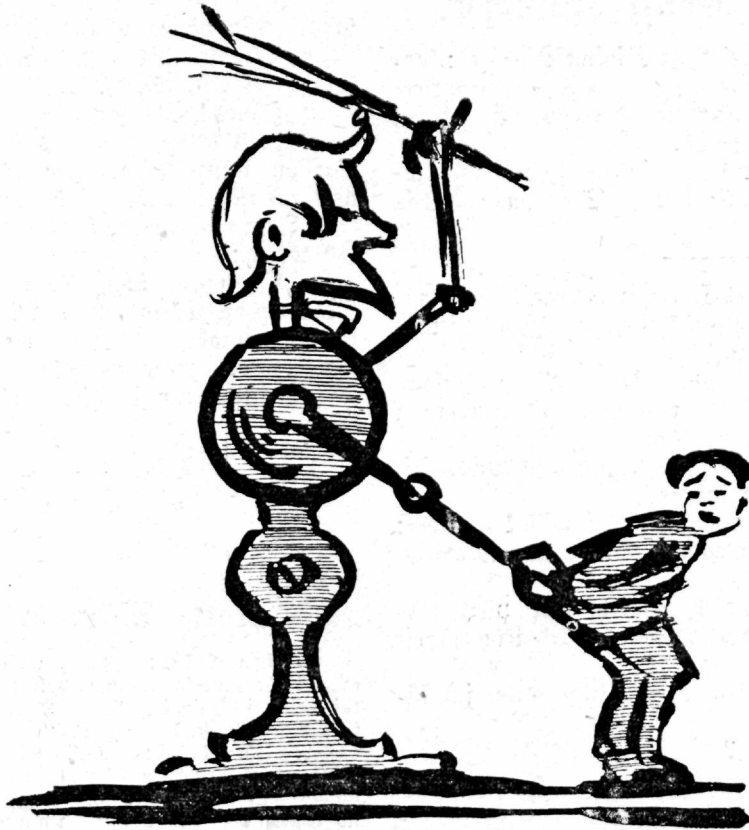

Kell — kukk,

kingituseks perenaiste poolt teenijatele. Selle järele peawad ka töötunnid ära määratama — kuke laulust kuke lauluni.

Automat-rooskaja.

Wallatutele lastele. Soovitaw jõuluringitus lasteadeadele, et lapsi „ristlikus“ waimus kaswatada.

Saanawu enne jõulu.
 Kui kangeft külmataat meid näpib,
 Ta küüned wäga walusjad,
 Meid kõiki hirmuga see täidab:
 Puud kallist raha maksawad!

Kõik neiuud kõndwad külmand näol,
 Mühw käes ja kõrwad mähitud.
 Oh kanget külma enne jõulu,
 Mis kõiki hirmsas't tülitab!

Laulu Jaan.

— „Halekuulsal Schmidtil olla nõu riigivolikogus uut erakonda asutada? ...“

— Jah! Riigiäraandjate erakonda.“

Madis Mürk.

Boed sinui.

Wäike Silli näeb pühapäewal inimesi kirikusse koguwat ja küüb imets pannes: „Mammi ae, tudas kiritud pühapäewal dieti tohivad lahti olla?“
 ah.

ütles!

— „Bringmuth tuleb pühade meeste huitsa üles wõt- ta,“ ütles tõsine Wene mees.

— „Sure, — mäsaja!“

ütles Künka Kaarel, kui ta kass'i poos.

— „Käi turabile, kui sull pass'i kaafas ei ole,“ ütles linnawaht ja wiskas Nõululapse toast wälja.

— „Lõbge tal turabil sünd-filmad ripatili,“ ütles parempoolne ja targas kõneoolile Robitschewi kallale.

— „Kullawedu lähleb elu-kardetawaks,“ ütles mustuse wäljajawedaja ja ostis endale rewoltwri.

— „Ukse ma näitan sulle, wärawa tead ifegi,“ ütles tööline ja wiskas „Päwalehe“ sinna, kuhu tuu ega päite ei paista.

Madis Mürk.

— No, wüüd alles wõib metsa warastada, metsajawahid kõik linnas, ütles külarnees, kui linnas uulit-jatel Narusbecki kaubandusekooli õpilasi nägi.

— Midagit paremat ei osta ka wälja mõtelda, ütlesiwad inimesed, kui Demini atna peale jälle jõuluwanamees, mis ju kümme aas at seal oli wäljapan- dud, üles seati.

— Nüüd jääb jälle meie kihelkond pimedaks, ütlesiwad Bigala mehed, kui Niisam Tallinnasse elama ajus.

— Ei nüüd ole „Päris Meie Matsiga“ enam midagi teha, ütles Bloomppuu, kui „Meie Mats“ jälle korralikult ilmuma hakkas.

— Ära õhtu lõhtu täis söö, siis söowad hiired kõrwad ära, ütles ihnus perenaine karjapoisile.

Nagu

— Siig tödõdimulne nagu kolmas riigivolitogu.

— Täis armu ja helduft nagu tõsised Wene mehed Schmid-

ti wastu.

— Kawal nagu oktobrist.

— Silmuse farnane nagu mõne mehe „kaelaräit.“

— Waewleb nälja küüfis nagu mõisamoonatas.

— Põleb armastusest nagu „Sjamaa“ oma leiwa-

wanemate wastu.

— Sõdib jalste leeris nagu „Saarlane.“

Madis Mürk.

— Ilma kontrollita, nagu linna maksutogukonnad.

— Ahwardab ühtelugu pörguga, nagu Koje õpetaja.

Et ole igasugusid.

Uurmaatri juurde astub talutaat fiske ja küfib tahte tella näha.

„Mis moodi tellad peawad olema?“ pärib uurmaater.

„Noh, niisugused, mis üks wastitale ja teine wana-elajale kaela passiwad.“

„Loomatellafid meil, kulla peremees, ei müüda.“

„Aga miks te siis kuulutate, et igasugusid tellafid müüa on?“ pahandab talutaat ja sammub uksest wälja.

O. Oda.

„Meie Mats“ nr. 31

ilmub 5. jaanuaril 1908. a., suur ilustatud mitmewärwiline

➔ seinakalender ➔

hinnata kaapas.

➔ Tähtjas uudis! ➔

Praegu ilmub trükist:

1) Kas teadus wõi us? Dr. A. Daiberi kirjatöö, hind 20 kop. Kas on ta niisugusid inimesi olemas, kes usule ei taha saada: Kas teadus wõi us? Lugege, siis saate usule!

2) Jeesus aegade wõlus. Dr. J. Niehli kirjatöö, hind 25 kop.

Sisu: I. Jeesus ja ewangeliumid uuema uurimise walgusel.

II. Usk ja kirikuwastane lestaeg.

III. Mõned tähtsamad Jeesuse elutujutused.

IV. Straußi kiriliku Kristuse kaju purustajaks.

V. Renani „Jeesuse elu“.

VI. Jeesus Jumala poeg ja tema imetead.

VII. Jeesus ja ühistondiline küsimus.

VIII. Lõpufõna.

Nagu igalüks juba siust loeb, on raamat väga huwitaw ja soowitab iseennast, sest selle sisulist ei ole enne Eesti keeles olemas.

Saada iga raamatumüüja käest. Kes 45 kop. eest maksiwad, sellele saadame mõlemad raamatud postiga kohe kätte.

„Teadus’e“ kirjastus,

Tallinnas, S. Narja uul. nr. 23.

➔ **Balju** ➔

noori inimesi leiawad kodumaal

head teenistust.

Kes hoolas on, wõib lähiteise ajajooksul jõulaks inimeseks saada.

Eesti keele mõistmine ja algharidus on tarwilikud. Kirjalikult järele küsida: Революция. „Teaduse“ kirjastus. Wastuse tarwis maks 7 kop. marki kaasa lisada.

Lugejad!!

Tellimiseaeg on lõppenud! Muidugi mõista, et keegi meie lugejatest nõnda loll ei ole, et ta uueks aastaks „Matsi“ tellimata ja lugemata jätab—aga see wõib küll juhtuda, et mõni tellimise hiljaks jätab, ja see saab

hirmsat kahju,

sest et piltidega ilustatud adressikalender ja seinakalender wõiwad otsa lõppeda ja hilisemad tellijad nendest ilma jääda. Waat see on asi, mis tellimistega ruttama sunnib! Sellepärast rutake, austatud lugejad!! Lisame juurde, et tähendatud kalendrid uue aasta tellijatele

➔ ilma hinnata ➔

kaasa antakse.

„Meie Matsi“ tellimise hind on aastas 2 rubla, pooles aastas 1 rbl.

Häid worstirikkaid pühi soowides

„Meie Mats“ ise.

Mats teeb jõuluks weriworsta — nimelt nendele, kellel janu were järele . . .